

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 12.

Trettende Session.

5de Møde.

Onsdagen den 16de October Kl. 2.

(Fortsat.)

Skuel: Det er mig ukjært ligeoverfor et Lovforslag, der som det foreliggende bærer Vidnesbyrd om vidtløftige Undersøgelser, om meget og grundigt Arbejde, strax at maatte erklære mig for en Modstander af samme, mindre fordi jeg ikke skulde kunne, i det Mindste betingelsesviis, gaae ind paa, hvad der foreligger, og i visse Henseender endogsaa finde, at der var vundet derved, end fordi Lovudkastet, som det foreligger, lader uberørt, hvad der for mig er det Væsentlige, og fordi jeg frygter, at vi ved Vedtagelsen heraf vilde see os for en længere Tid bortdragne fra det, der har været Grundtanken i Bevægelsen til Reformen, nemlig at Geistligheden sættes paa fast Gage. Jeg vil ikke kunne slutte mig til noget Lovforslag denne Sag vedkommende, hvori ikke Opnaelsen heraf er stillet som Hovedopgave. Det nærværende Lovforslag gaaer væsentlig ud paa ved Inddragelse af Kirketienden i en Lønningsfond at bevirke en ligeligere Fordeling af de Midler, der ere henlagte til Geistlighedens Gagering, saaledes at, medens der ikke bliver nogle enkelte særdeles store Rald, med overordentlig rige Indtægter, der paa den anden Side heller ikke bliver en Mængde små Rald som de, der hidtil maae indbringes at have givet en utilstrækkelig Indtægt. Men Lovforslaget lader de to Hovedfactorer uberørte, som ere det Ubestemte og Ubestemmelige i Præstens Indtægter, nemlig deels Offer og Accidenter og deels

Præstegaarbsavlingen. Hvad Offer og Accidenter angaaer, da kunne de en Indtægt, som jeg paa Præstens Vegne har særdeles Meget imod. Jeg finder det stødende, at en Præst paa Alteret i Skillingviis modtager Vederlag for Udførelsen af geistlige Forretninger. I lige Maaade finder jeg det lidet ønskeligt, at kirkelige Handlinger, som Barmdaab, Vielser eller Jordpaakastelse, vederlægges med Betaling fra de Paagjældende; det kan under uheldige Forhold faae Udseende af en Handel, der endogsaa kan blive Gjenstand for Accord. Den høitærende Minister har villet vedligeholde Offeret i den Forudsætning, at det skulde være velstiftet til at erindre Præsten om den Stilling, han indtager til Menigheden, erindre ham om, at det er af den, han har sin Indtægt, at det er den, han tjener og bør offere sin Tid og Virksomhed. Uden at jeg nærmere skal gaae ind herpaa, maa jeg dog tilstaae, at jeg ikke kan tillægge denne Betragtning den Vægt, som den høitærende Minister har tillagt den, og jeg tør påstaae, at har Offeret stundom kunnet bidrage til at befæste et godt Forhold mellem Præsten og Menigheden, saa vil der kunne paavises mange flere Tilfælde, hvor det har bevirket Uenighed og fremkaldt Mvninger af en lidet ønskelig og opbyggelig Natur. Den høitærende Minister har troet, at det vilde have en stor statsøkonomisk Betydning, om Offeret blev forvandlet til en fast Afgift, som han saa meente maatte lægges paa de faste Eiendomme. Jeg troer heller ikke, at dette vilde have den Betydning, som den ærede Minister antog. I det belærende Foredrag, hvormed han ledsgædede Lovudkastets Forelæggelse, har han opgivet Be-